

Nefndasvið Alþingis
150 Reykjavík
nefnadasvid@althingi.is

Reykjavík, 28. maí 2015
Tilv. 2015050030

Umsögn ÁTVR um frumvarp til laga um breytingu á upplýsingalögum, nr. 140/2012 (kaup á vöru og þjónustu) – 272. mál 144. löggjafarþings.

Áfengis- og tóbaksverslun ríkisins (ÁTVR) hefur borist til umsagnar frumvarp til laga um breytingu á upplýsingalögum, nr. 140/2012 (kaup á vöru og þjónustu). Samkvæmt frumvarpinu er gert ráð fyrir að þeim aðilum sem falla undir gildissvið upplýsingalaganna verði gert skylt að birta sundurgreinanlegar upplýsingar um kaup á vöru og þjónustu yfir 150.000 kr. í hverjum almanaksmánuði, nema ákvæði 10. gr. laganna um almannahagsmuni eigi við. Upplýsingarnar skuli vera öllum aðgengilegar og birtar sem mánaðarlegt yfirlit á heimasíðu viðkomandi aðila eigi síðar en 10. dag næsta mánaðar og skuli kaupfjárhæð koma fram ásamt lýsingu á keyptri vöru og þjónustu. Einnig skuli fylgja upplýsingar um það hver seljandi er.

Vegna frumvarpsins vill ÁTVR taka fram að fyrirtækið telur að núgildandi upplýsingalög veiti stjórnvöldum þegar umtalsvert aðhald í rekstri. Almennungi er nú þegar tryggður rúmur réttur til fyrirbyggjandi gagna um tiltekin mál auk þess sem rík skylda hvílir á stjórnvöldum að veita almenningi með reglubundnum hætti upplýsingar um starfsemi sína, svo sem með rafrænni útgáfu skýrslna, samantektum um mikilvæg verkefni eða útgáfu annarra gagna, sbr. 1. mgr. 13. gr. upplýsingalaga. Að auki felur 13. gr. gildandi laga í sér metnaðarfull áform og áætlun um aukið aðgengi almennings að upplýsingum að gættum einka- og almannahagsmunum, sem lögin gera almennt ráð fyrir að takmarkað geti rétt til upplýsinga. Ekki verður séð að fyrirbyggjandi frumvarp sé unnið út frá þeim sjónarmiðum sem fram koma í tilvitnuðu lagaákvæði eða athugasemdum í greinargerð með frumvarpi til laganna, en þar er lögð sérstök áhersla á nauðsyn þess að standa skipulega að málum. Huga þurfi að kostnaði og þróa tæknibúnað en gera megi ráð fyrir að aukin birting upplýsinga leiði til stóraukinna fyrirspurna almennings um aðgang að gögnum sem feli í sér aukinn kostnað í mannafla.

Þá vill ÁTVR undirstrika að lög um opinber innkaup nr. 84/2007 veita opinberum aðilum þegar ríkt aðhald og stuðla að hagkvæmni í opinberum rekstri.

ÁTVR telur að fyrirbyggjandi frumvarp sé um margt óskýrt og óraunhæft í framkvæmd. Að því er starfsemi ÁTVR varðar sérstaklega er t.d. óljóst hvað félli undir kaup á vöru í skilningi frumvarpsins. Meginhlutverk ÁTVR er verslunarrekstur sem felur í sér umfangsmikil kaup á vörum frá birgjum, sem aftur eru seldar í verslunum fyrirtækisins. ÁTVR telur engin efnisrök standa til þess að skylda fyrirtækið til þess að birta upplýsingar um slík vörukaup að eigin frumkvæði. Fastur kostnaður, s.s. vegna húsaleigu, ræstinga, síma, tölvuþjónustu o.s.frv. er auk þess talsverður, enda rekstrarumfang ÁTVR mikið. Að mati ÁTVR væri bæði tímafrekt og flókið að taka mánaðarlega saman og vinna til opinberrar birtingar upplýsingar um öll kaup á vöru og þjónustu yfir 150.000 kr. Áður en til birtingar kæmi þyrfti einnig að huga að því í hverju tilviki hvort almannahagsmunir takmarki upplýsingaréttinn, eins og gert er ráð fyrir í

frumvarpinu og gengið út frá í 10. gr. upplýsingalaga. Að mati ÁTVR þyrfti einnig að leggja mat á það í hverju tilviki hvort aðgangur að upplýsingunum kunni að takmarkast af einkahagsmunum, en skv. 9. gr. upplýsingalaga er óheimilt að veita almenningi aðgang að gögnum um einka- eða fjárhagsmálefni einstaklinga sem sanngjarnt er og eðlilegt að leynt fari, nema sá samþykki sem í hlut á. Sömu takmarkanir gilda um aðgang að gögnum er varða mikilvæga fjárhags- eða viðskiptahagsmuni fyrirtækja og annarra lögaðila.

Rökstuðning skortir í frumvarpinu fyrir því hvers vegna miðað er við fjárhæðina 150.000 kr. á mánaðargrundvelli. Sé höfð hliðsjón af viðmiðunarfjárhæðum fyrrgreindra laga um opinber innkaup, en skv. 20. gr. laganna er miðað við að öll innkaup á vörum yfir 11.500.000 kr. og kaup á þjónustu yfir 14.900.000 kr. og verkum yfir 28.000.000 kr. skuli bjóða út eða gera í samræmi við lögákveðin innkaupaferli, er fjárhæðin að mati ÁTVR ákaflega lág – án þess að lítið sé gert úr því göfuga markmiði frumvarpsins að auka aðhald í ríkisrekstri.

Þá eru tímatakörk til birtingar upplýsinga skv. frumvarpinu óraunhæf með öllu. Þannig er gert ráð fyrir því að lengsti frestur til birtingar upplýsinga sé 41 dagur, þ.e.a.s. ef kaup eiga sér stað fyrsta dag 31 dags mánaðar, en skemmsti frestur einungis 10 dagar, þ.e.a.s. ef kaup fara fram síðasta dag mánaðar.

Að öllu framangreindu virtu telur ÁTVR að fyrirbyggjandi frumvarp sé ýmsum annmörkum háð. Þá er það mat ÁTVR að núgildandi lagaumgjörð tryggji opinberum aðilum þegar nauðsynlegt rekstraraðhald. Raunar telur ÁTVR líkur til þess að sú kvöð sem frumvarpið gerir ráð fyrir að lögð verði á opinbera aðila um birtingu rekstrarupplýsinga að eigin frumkvæði kunni beinlínis að vera til þess fallin að auka kostnaði í ríkisrekstri.

Virðingarfyllst, f.h. ÁTVR,

Ívar J. Arndal
forstjóri

Alþingi
Nefndasvið
v/Austurvöll
150 Reykjavík

Reykjavík, 27. maí 2015
Tilvísun: HI15050095/0.3

Efni: Umsögn Háskóla Íslands um frumvarp til laga um upplýsingalög (kaup á vörum og þjónustu), þingskjal 322 — 272. mál

Háskóli Íslands er samþykktur markmiðum þeirra breytinga sem fram koma í frumvarpi til laga um upplýsingalög. Þó er mjög mikilvægt að lögin og framkvæmdin sé með þeim hætti að ekki séu lagðar kvaðir á allar A-hluta stofnanir ríkisins. Það kostar of mikið í framkvæmd. Aðgangur að umræddum upplýsingum þarf að vera veittur á einum stað, þ.e. hjá Fjársýslu ríkisins fyrir allar A-hluta stofnanir enda eru upplýsingarnar þegar á einum stað í fjárhagskerfi ríkisins Orra.

Virðingarfyllt
f.h. Háskóla Íslands

Guðmundur R. Jónsson
framkvæmdastjóri fjármála og reksturs

IMMI, alþjóðleg stofnun um upplýsinga- og tjáningarfrelsi
Austurstræti 14, 101 Reykjavík, Iceland
info@immi.is / <http://www.immi.is>

Nefndasvið Alþingis

27. maí 2015

IMMI, alþjóðleg stofnun um upplýsinga- og tjáningarfrelsi, tekur undir þá breytingu sem frumvarp um breytingu á upplýsingalögum sbr. þskj. 322 - 272. mál, kveður á um. Um er að ræða aukið gegnsæi í ríkisrekstri og aðgengi almennings að upplýsingum þar að lútandi. Hinsvegar leggur IMMI til að sú fjárhæð sem kveðið er á um að upplýsa skuli um vegna kaupa á vörum og þjónustu sé lækkuð allverulega. Ekki fæst séð hvers vegna miðað sé við 150.000 krónur sérstaklega. Sé upphæðin sem miðað er við lækkuð eykur það enn frekar aðgengi að upplýsingum og gagnsæi í ríkisrekstri.

En fagna ber auknu gegnsæi og aðgengi að upplýsingum.

Virðingarfyllt

Fyrir hönd IMMI,

Guðjón Idir Guðnýjarson
Framkvæmdastjóri IMMI

27.5.2015

Góðan dag

Vísað er til tölvupóstar til Isavia ohf. frá nefndasviði Alþingis frá 20. Maí sl. þar sem óskað var eftir umsögn Isavia um frumvarp til breytingar á upplýsingalögum nr. 140/2012. Isavia þakkar fyrir að fá tækifæri til að koma að umsögn um málið og vill koma eftirfarandi á framfæri:

Ef markmið frumvarpsins er að auka aðhald í ríkisrekstri væri nær að efla eftirlit með opinberum innkaupum og því að ákvæðum laga nr. 84/2007 væri fylgt, en þau taka til kaupa á vörum og þjónustu og taka bæði til stofnana ríkis og sveitarfélaga sem og til fyrirtækja í meirihlutaeigu hins opinbera. Til dæmis mætti fara þá leið að birta reglulega yfirlit yfir samninga sem gerðir hafa verið samkvæmt lögum um opinber innkaup. Ekki verður séð að birting upplýsinga um kaup á vöru og þjónustu fyrir jafn lága upphæð og lagt er til í frumvarpinu myndi þjóna þeim tilgangi eða vera til þess fallinn að almenningur gæti nýtt sér það. Það er enda alþekkt að of mikið magn af upplýsingum leiðir ekki til betri aðgangs almennings að þeim upplýsingum sem máli skipta.

Í greinargerð með frumvarpinu er vísað til stofnana í Bretlandi og „federal funded“ stofnana í Bandaríkjunum, þ.e. stofnana sem eru fjármagnaðar af skattfé. Því er rétt að taka fram að Isavia er opinbert hlutafélag, þ.e. hlutafélag í eigu ríkisins. Félagið er ekki fjármagnað af skattfé og nýtur ekki ríkisábyrgðar.

Með kveðju,
Glóey Finnsdóttir, lögfræðingur

Isavia ohf.
Reykjavíkurlugvöllur
sigurlaug.sigvaldadottir@isavia.is
www.isavia.is

Nefndasvið Alþingis
 b.t. Stjórnskipunar- og eftirlitsnefndar
 Austurstræti 8-10
 150 Reykjavík

Reykjavík, 27. maí 2015

Umsögn Íslandspósts ohf. um frumvarp til laga um breytingu á upplýsingalögum, nr. 140/2012 (kaup á vörum og þjónustu), 272. mál.

Íslandspóstur ohf. („Íslandspóstur“) hefur fengið til umsagnar ofangreint frumvarp, en félagið er opinbert hlutafélag að fullu í eigu ríkisins og fellur því undir gildissvið upplýsingalaga nr. 140/2012 og fyrirbyggjandi frumvarp til laga um breytingu á þeim.

Í frumvarpinu er lagt til að lögfest verði ný grein þar sem mælt er fyrir um skyldu stjórnvalda og lögaðila í 51% eigu hins opinbera, til að birta opinberlega og reglulega upplýsingar um kaup á vöru og þjónustu yfir tilteknum lágmarksfjárhæðum í samræmi við nánari fyrirmæli ákvæðisins.

Hér á eftir fara helstu athugasemdir Íslandspósts við frumvarpinu.

1. Meginregla núgildandi laga nr. 140/2012 er sú að upplýsingaréttur almennings er afmarkaður við fyrirbyggjandi gögn hjá stjórnvöldum og lögaðilum með þeim takmörkunum sem greindir í 6.- 10. gr. laganna, sbr. nánar 1. mgr. 5. gr. þeirra. M.ö.o. er upplýsingaskyldum aðilum almennt ekki skylt að útbúa ný skjöl eða önnur gögn í tilefni að fyrirpurnum frá almenningi enda getur slíkt augljóslega falið í sér verulegan vinnu og tilkostnað. Í 13. gr. laganna er þó mælt fyrir um tiltekna reglubunda upplýsingaskyldu af hálfu stjórnvalda til almennings, s.s. upplýsingar um starfsemi, málaskrá o.a.
2. Fyrirbyggjandi frumvarp gengur auðsýnilega mun lengra en upplýsingaskylda lögaðila í 51% eigu hins opinbera samkvæmt núgildandi lögum nr. 140/2012, þar sem þeim er samkvæmt frumvarpinu beinlínis gert skylt að leggja út í umfangsmikla og kostnaðarsama vinnu við að taka reglulega saman tiltekna rekstrarupplýsingar úr starfsemi sinni og birta þær opinberlega. Telur Íslandspóstur breytinguna mjög íþyngjandi í garð lögaðila í sambærilegri stöðu og Íslandspóstur enda virðist frumvarpið gera ráð fyrir að þeir standi sjálfir undir þeim kostnaði sem því fylgir að innleiða breytinguna auk þess sem birting upplýsinganna virðist til þess fallin að raska samkeppnis- og rekstrarstöðu lögaðila verulega þegar þeir starfa að mestu leyti í samkeppni við einkaaðila.

3. Íslandspóstur fær ekki séð að það geti talist eðlilegt að leggja svo íþyngjandi kvaðir á einkaréttarlega lögaðila sem frumvarpið mælir fyrir um í þeim tilgangi að tryggja almenningi aðgang að upplýsingum um hvernig opinberir aðilar, jafnt á vegum ríkis og sveitarfélaga, verja sameiginlegum fjármunum, sbr. nánari ummæli greinargerð með frumvarpinu, þegar ljóst er að umræddir lögaðilar eru sjálfstæðir og reknir á rekstrarlegum forsendum með algjörlega aðskilinn fjárhag frá hinu opinbera.
4. Þá telur Íslandspóstur, líkt og áður segir, að veruleg vinna og viðbótarkostnaður mun fylgja því að innleið fyrirkomulagið í starfsemi félagsins og framfylgja því, svo fullnægjandi geti talist. Sem dæmi í þessu sambandi má gróflega áætla að um 17.000 gjaldareikningar séu skráðir hjá Íslandspósti árlega og má gera ráð fyrir því að langstærstur hluti þeirra sé yfir umræddum viðmiðunarmörkum. Félagið getur ekki með núverandi bókhaldsfyrirkomulagi flokkað fjárhæðir yfir viðmiðunarfjárhæðinni beint úr bókhaldinu ásamt skýringartexta með þeim hætti sem gerð er krafa um í frumvarpinu, enda geta núverandi skýringar í kerfinu verið frábrugðnar því sem frumvarpið gerir kröfu um. Jafnvel þótt slíkt kynni að vera fræðilega séð hægt er ljóst að sú vinna yrði alltaf mjög tímafrek og þarfnaðist mannafla. Til að fullnægja þeim kröfum sem gerðar eru í frumvarpinu virðist félaginu jafnvel nauðsynlegt að leggja út í kostnað við að þróa forrit sem geri vinnsluna sjálfvirk. Eftir sem áður myndi alltaf þurfa að vinna einhvern hluta upplýsinganna handvirkt. Miðað við þetta telur Íslandspóstur að fyrirtækið þurfi að minnsta kosti að gera ráð fyrir einu stöðugildi til þess að sjá um vinnu tengda þessu.
5. Líkt og áður hefur verið bent á virðist gert ráð fyrir því í frumvarpinu að lögaðilar í eigu ríkisins leggi út í þennan kostnað án þess að gert sé ráð fyrir að þeir fái hann á einhvern hátt til baka. Sambærilegar skyldur eru ljóslega ekki lagðar á samkeppnisaðila þessara lögaðila og má þannig að vissu leyti halda því fram að þessum aðilum sé mismunað á grundvelli eignarhalds. Sé það raunverulega afstaða löggjafans að viðkomandi lögaðili eigi sjálfur að standa undir kostnaði sem þessu fylgir telur Íslandspóstur afar mikilvægt að fyrirfram liggi fyrir hver ávinningurinn er af innleiðingu fyrirkomulagsins og tryggt sé að hann samsvari þeim kostnaði sem hann skapar í rekstri viðkomandi lögaðila. Telur Íslandspóstur að fyrirbyggjandi frumvarp fullnægi þessu ekki og sé raunar fullt tilefni til þess að lagt verði út í heildarkostnaðarmat á innleiðingu breytinganna hjá þeim aðilum sem upplýsingaskyldan tekur til og mögulegum ávinningi af þeim.
6. Íslandspóstur telur jafnframt rétt að benda á að miðað við fyrirmæli frumvarpsins verði að teljast líklegt að töluverð vandkvæði kunní að skapast hjá lögaðilum sem starfa að einhverju leyti í samkeppni við einkaaðila þegar tekin er afstaða til þess hvort upplýsingar skuli birtar eða þær undanþegnar upplýsingarétti, sbr. til hliðsjónar 4. tölul. 10. gr. laga nr. 140/2012.

7. Umræddar upplýsingar eru að mati Íslandspóstis almennt til þess fallnar að hafa veruleg áhrif á samkeppnis- og rekstrarstöðu lögaðila, sem starfa í samkeppni á almennum markaði, einkum og sér í lagi í ljósi þess að samkeppnisaðilar þeirra þurfa ekki að veita sambærilegar upplýsingar um starfsemi sína. Má jafnvel telja líklegt að rekstrarupplýsingar slíkra lögaðila falli almennt undir undanþáguákvæði 4. tölul. 10. gr. laga nr. 140/2012 og því kunni að vera heppilegra að undanþiggja lögaðila upplýsingaskyldu samkvæmt ákvæðinu að því marki sem þeir starfa í samkeppni við einkaaðila í stað þess að það sé lagt í hendur viðkomandi aðila að meta það eftir atvikum hvort 4. tölul. 10. gr. laga nr. 140/2012 eigi við, með tilheyrandi kærumálum og kostnaði fyrir úrskurðarnefnd um upplýsingamál.
8. Þá kunna upplýsingar sem lögaðilum er gert skylt að birta um viðsemjendur sína að teljast til mikilvægra fjárhags- og viðskiptahagsmuna fyrirtækja og annarra lögaðila og vera undanþegnar upplýsingarétti almennings samkvæmt 9. gr. laga nr. 140/2012. Ekki virðist tekin afstaða til þessa í fyrirliggjandi frumvarpi.
9. Enn fremur telur Íslandspóstur að töluverð vandkvæði geti skapast í framkvæmd við að fylgja þessu eftir t.d. þegar starfsemi lögaðila er á mörgum þjónustustigum. Virðast engar upplýsingar liggja fyrir um það t.d. hvernig skuli farið með upplýsingar lögaðila sem starfar að verulegu leyti í samkeppni við einkaaðila en einnig að hluta til á grundvelli einkaréttar, líkt og Íslandspóstur, en svo virðist sem undanþáguákvæði 4. tölul. 10. gr. laga nr. 140/2012, gildir ekki þegar lögaðili starfar í skjóli einkaréttar. Væri heppilegra ef frekari fyrirmæli væri fyrir hendi af hálfu löggjafns um það hvernig ætlast er til þess að lögaðilar innleiði fyrirkomulagið í starfsemi sinni og framfylgi því, sbr. til hliðsjónar undantekningarreglu 4. tölul. 10. gr. lag anr. 140/2012.
10. Að lokum telur Íslandspóstur að þær breytingar sem kynntar eru með frumvarpinu fullnægi tæplega raunverulegum tilgangi sínum þar sem eingöngu væri birtur hluti af kostnaðarupplýsingum og gætu þær því verið villandi. Eins og framsetningin er lögð upp í frumvarpinu virðist birtar upplýsingar þannig ekki tryggja að raunverulega mynd af framkvæmdinni.

Virðingarfyllst,
f..h. Íslandspóstis

Helga Sigríður Bødvarsdóttir,
framkvæmdastjóri fjármálasviðs

Nefndasvið Alþingis

Efni: Athugasemdir Landspítala við frumvarp til breytingar á Upplýsingalögum, nr. 140/2012 (um kaup vöru og þjónustu), 272. mál.

Að ósk Stjórnskipunar- og eftirlitsnefndar Alþingis hefur Landspítali verið beðinn um að gefa álit á ofangreindu frumvarpi.

Í Upplýsingalögum nr. 140/2012, er að finna ítarlegar reglur sem varða heimild almennings til að leita eftir gögnum og upplýsingum hjá opinberum aðilum um tiltekin mál, sem eru eða hafa verið til meðferðar hjá viðkomandi aðila. Í lögnum er lagt út af hárfínu jafnræði sem ríkir milli réttar almennings til að fá tiltekna upplýsingar annars vegar og heimildar viðkomandi opinbers aðila til að synja aðgangi að þeim gögnum hins vegar. Samkvæmt lögnum er réttur almennings til aðgangs að upplýsingum ekki fortaklaus og er ráð fyrir því gert að sumar upplýsingar og gögn geti verið undanskilin skyldu opinberra aðila til upplýsinga, svo sem málefni tengd starfsmönnum, einkaaðilum o.fl. Meðal þeirra atriða sem takmarkar rétt almennings til upplýsinga er réttur einkaaðila til trúnaðar eins og kveðið er á um m.a. í 9. gr. laganna. Oft kann að vera erfitt að meta, hvenær hagsmunir einkaaðila séu þessa eðlis. Það hefur hins vegar verið talið réttlætanlegt að takmarka aðgang að upplýsingum á grundvelli þessarar greinar með hliðsjón af því, að óheftur aðgangur að upplýsingum kunni að brjóta gegn stjórnarskrárvörðum eignarrétti einstakra aðila. Því þurfa opinberir aðilar sífellt að veita saman hagsmunum einstakra lögaðila af því að halda upplýsingum leyndum gagnvart þeim mikilvægu hagsmunum að upplýsingar um ráðstöfun opinberra fjármuna séu aðgengilegar almenningi.

Með frumvarpi því sem lagt hefur verið fram sem mál 272 á yfirstandandi þingi, verða opinberir aðilar sviptir þessu hagsmunamati að verulegu leyti. Afleiðingar þessa kunna að verða þær, að með því að skylda opinbera aðila til að birta nánar tilgreindar upplýsingar að eigin frumkvæði og umfram skyldu þeirra til að veita þessar upplýsingar sé sérstaklega eftir þeim leitað, muni það leiða til verri kjara og jafnvel lakari stöðu fyrir opinbera aðila í einstaka tilvikum og því kostnaðarauka. Má þar t.d. nefna að LSH nýtur ákveðinna aukinna kjara vegna trúnaðar við viðkomandi birgja, sem felst í því að LSH hafi ekki forgöngu um að opinbera umrædd kjör. Hafa verður í huga, að um fjármál opinberra aðila gilda nú þegar mjög strangar reglur. Allar opinberar stofnanir þurfa að byggja á nákvæmum kostnaðaráætlunum sem lagðar eru fyrir fjármálaráðuneyti við gerð fjárlaga. Þá sæta þessar stofnanir ítarlegu eftirliti fjársýslu ríkisins og ríkisendurskoðunar með því hvernig með fjármuni ríkisins er farið. Þá má geta þess að í gildi eru strangar reglur um með hvaða hætti innkaupum er háttað og ekki verður séð annað en að samkeppni á vörumarkaði veiti opinberum stofnunum töluvert aðhald. Ekki verður séð að framlagt frumvarp bæti neinu þar við.

Samkvæmt frumvarpinu er það yfirlýst markmið þess að auka aðhald og draga úr kostnaði. Hvað sparnað varðar er það mat LSH að verði frumvarp þetta að lögum muni það hafa þó nokkurn kostnaðarauka í för með sér. Töluvert skortir á að ljóst sé skv. frumvarpinu hversu ítarlegar upplýsingar á að birta og hversu nákvæmrar sundurliðunar gagna er krafist. Þegar til þess er litið, að u.þ.b. 100.000 gjaldareikningar fara í gegnum fjárhagskefi Landspítala á hverju ári, er ljóst gera verður töluverðar breytingar á því bókhaldskerfi sem spítalanum er gert að nota. Nauðsynlegt er að þær lausnir miði að því að aðgangur að þessum upplýsingum verði sem mest sjálfvirkur. Lausnir munu því snúa að hugbúnaðar- og tölvukerfum með sjálfvirkri upplýsingaöflun og samræmingu á framsetningu sem markmið. Vegna þess hversu óskýr markmið frumvarpsins eru varðandi m.a. sundurliðun upplýsinga er óljóst hversu viðamiklar

breytingar þurfi að gera á núverandi kerfum. Það er því útilokað að áætla þennan kostnað, en hann mun verða töluverður. Þá er fyrirsjáanlegt að jafnvel þó unnt verði að ná ákveðinni sjálfvirkni í gagnaöflun, þurfi starfsmenn LSH að verja í verkefnið verulega auknum tíma umfram venjubundin störf s.s. við eftirlit með að rétt hafi verið skráð í þau kerfi sem halda utan um upplýsingar og framsetningu þeirra sem aftur mun leiða til töluverðrar aukningar í launakostnaði. Að mati LSH er hætt við að rammi og ferli þessa upplýsingaverkefnis verði skref aftur á bak fremur áfram.

Að því er varðar aukið aðhald fær Landspítalinn ekki séð að frumvarpið auki neitt við það aðhald sem þegar er til staðar gagnvart opinberum stofnunum og áður hefur veið lýst. Þó upplýsingar séu ekki birtar á heimasíðu LSH, eða annarra opinberra stofnana í hverjum mánuði jafngildir það á engan hátt að verið sé að halda umræddum upplýsingum leyndum eins og höfundar frumvarpsins virðast ganga út frá.

Að lokum vill LSH benda á að í mars á þessu ári skilaði sérstakur hópur sem fjármálaráðherra skipað sl. haust skýrslu um hvernig efla mætti samstarf opinberra aðila og einkamarkaðar og um leið gera það árangursríkara.

Helstu niðurstöður hópsins voru dregnar saman í eftirfarandi punkta:

- Gera langtímaáætlanir í innkaupum og tengja við framkvæmd fjárlaga.
- Ríkið beiti innkaupaaðferðum með markvissari hætti t.d. með sameiginlegum innkaupum, örútbodum og fækkun birgja.
- Bæta þurfi upplýsingakerfi svo að ríkið hafi yfirsýn yfir innkaup sín og geti sett sér markmið um hagræðingu.
- Búa þurfi til hvatakerfi fyrir stofnanir og birgja/seljendur.
- Mikilvægt sé að leigugreiðslur endurspegli markaðsleigu á hverjum tíma og að stofnanir hafi hag af því að hagræða í húsnæðismálum sínum.

Skýrslu hópsins má finna í heild hér;

<http://www.fjarmalaraduneyti.is/media/frettatengt2015/2015-03-19-Nyjar-aherslur-i-innkaupum.pdf>

Landspítali leggur því áherslu á að nærtækara væri að leggja fyrirsjáanlegan kostnaðarauka af umræddu frumvarpi í að hrinda í framkvæmd tillögum starfshóps fjármálaráðuneytisins enda megi þannig ná sama ef ekki betri árangri með einfaldari og mun minna íþyngjandi aðgerðum en þeim sem nefnt frumvarp kemur til með að hafa í för með sér.

Reykjavík 28. maí 2015

Fh. Landspítala,

Baldvin Hafsteinsson hrl.
Lögfræðideild Landspítala
Skrifstofu forstjóra
Eiríksgötu 5, 101 Rvk.

Nefndasvið Alþingis
Stjórnskipunar- og eftirlitsnefnd
Austurstræti 8-18
150 REYKJAVÍK

Reykjavík, 29.05.2015
Tilvísun vor: 00.11

Efni: Umsögn Landsvirkjunar um frumvarp til laga um upplýsingalög (kaup á vörum og þjónustu), 272. mál.

Að beiðni Alþingis er hér með látin í té neðangreind umsögn Landsvirkjunar um frumvarp til laga um upplýsingalög (kaup á vörum og þjónustu), 272. mál, sem lagt hefur verið fyrir Alþingi á 144. löggjafarþingi 2014 – 2015, þingskjal 322.

Í 1. gr. frumvarpsins er lagt til að stjórnvöldum og lögaðilum, sem eru að 51% hluta eða meira í eigu sveitafélaga, verði gert skylt að birta opinberlega sundurgreindar upplýsingar um kaup á vöru og þjónustu yfir 150.000 kr. í hverjum almanaksmánuði. Skulu upplýsingarnar vera öllum aðgengilegar og birtar á heimasíðu viðkomandi stjórnvalds eða lögaðila eigi síðar en 10. dag næsta mánaðar. Skal kaupfjárhæð koma fram ásamt lýsingu á keyptri vöru og þjónustu. Þá skulu einnig fylgja upplýsingar um hver seljandi er, þ.e. nafn og kennitala. Lagðar eru ákveðnar takmarkanir á þessari skyldu stjórnvalda og lögaðila, sbr. 10. gr. upplýsingalaga en samkvæmt þeirri grein er heimilt að takmarka aðgang almennings að gögnum þegar mikilvægir almannahagsmunir krefjast þess. Meta þarf því í hverju tilfelli hvort heimildin til takmörkunar eigi við en hana ber að túlka þröngt út frá meginreglunni sem lögð er til í greininni.

Með vísan til 3. mgr. 2. gr. upplýsingalaga, hefur Landsvirkjun verið veitt undanþága frá gildissviði laganna, sbr. auglýsingu í B-deild Stjórnartíðinda nr. 600/2013, dags. 28. júní 2013. Undanþága einstakra aðila skal endurskoðuð á þriggja ára fresti og því er ekki um að ræða ótímabundna undanþágu. Af þeim sökum telur Landsvirkjun rétt að koma athugasemdum sínum við efni frumvarpsins á framfæri, þó þær breytingar sem lagðar eru til taki ekki til Landsvirkjunar á meðan framangreind undanþága er í gildi.

Landsvirkjun starfar á samkeppnismarkaði í samræmi við ákvæði raforkulaga nr. 65/2003 þar sem samkeppnisaðilar eru ýmist í eigu opinberra aðila eða einkaaðila og telur Landsvirkjun efni frumvarpsins til þess fallið að raska jafnræði aðila á grundvelli eignarhalds þeirra. Þannig yrði Landsvirkjum og öðrum lögaðilum í meirihlutaeigu opinberra aðila gert skylt að birta upplýsingar sem samkeppnisaðilum þeirra er ekki skylt að birta verði frumvarpið að lögum. Slíkt fyrirkomulag er til þess fallið að veikja samkeppnisstöðu tiltekinn aðila á samkeppnismarkaði og í andstöðu við meginreglur samkeppnislaga. Þrátt fyrir að gert sé ráð fyrir undantekningu frá meginreglu frumvarpsins um aðgang almennings að tilteknum upplýsingum, þá ber að túlka undanþáguna þröngt og meta þarf því hverju sinni hvort hún eigi við eða ekki. Þetta kann, að mati Landsvirkjunar, að leiða til fjölda ágreinings- og kærumála með tilheyrandi kostnaði og fyrirhöfn hjá hinu opinbera jafnt sem hjá þeim lögaðilum sem undir ákvæðið falla.

Að mati Landsvirkjunar felur frumvarpið í sér mjög íþyngjandi kvaðir sem nánast ómögulegt er að uppfylla. Má þar nefna tímamörk vegna birtingar upplýsinga, en samkvæmt frumvarpinu skal birta upplýsingar 10. dag næsta mánaðar vegna innkaupa í mánuðinum á undan. Í framkvæmd er það svo að reikningar vegna innkaupa, sem skipta hundruðum hvern mánuð, hafa ekki allir borist fyrir 10. dag næsta mánaðar vegna innkaupa í mánuðinum á undan. Þessa skyldu getur því verið erfitt að uppfylla af óviðráðanlegum ástæðum.

Þá bendir Landsvirkjun á að verði frumvarpið að lögum mun það hafa mikinn tilkostnað og fyrirhöfn í för með sér fyrir þá sem falla undir ákvæði 1. gr. frumvarpsins. Ekki hafa verið teknar saman nákvæmar tölur um hver kostnaður yrði fyrir Landsvirkjun en ljóst má vera, sökum stærðar og umfangs rekstrar fyrirtækisins, að hann yrði umtalsverður.

Með vísan til þess sem að framan greinir leggst Landsvirkjun eindregið gegn samþykkt frumvarpsins.

Virðingarfyllt

Ragna Árnadóttir
aðstoðarforstjóri

PÓST- OG FJARSKIPTASTOFNUN

SUBURLANDSBRAUT 4
108 REYKJAVÍK

SÍMI 510 1500 PÓSTUR PFS@PFS.IS
FAX 510 1509 VEFUR WWW.PFS.IS

Alþingi - Stjórnskipunar- og eftirlitsnefnd
b.t. Sigrúnar Helgu Sigurjónsdóttur
Austurstræti 8-10
150 Reykjavík

Reykjavík, 27. maí 2015

Málsnúmer: 2015050073

Skjalalykill: 15.0

Málefni: Umsögn um frumvarp til breytinga á upplýsingalögum

Póst- og fjarskiptastofnun hefur verið gefinn kostur á því að veita umsögn um frumvarp til breytinga á upplýsingalögum nr. 140/2012, sbr. þingskjal 322 — 272. mál.

Samkvæmt greinargerð frumvarpsins er megintilgangur fyrirhugaðra lagabreytinga að tryggja aðgang almennings, fjölmiðla, fræðimanna og félagasamtaka að upplýsingum um hvernig opinberir aðilar, jafnt á vegum ríkis og sveitarfélaga, verja sameiginlegum fjármunum. Að álitum frumvarpshöfunda er slíkur aukinn aðgangur að upplýsingum til þess falinn að auka aðhald í rekstri hins opinber og þar með tryggja betur að hið opinbera verji fjármunum af skynsemi og ráðdeild.

Í framangreindum tilgangi hefur frumvarpið að geyma ákvæði um upplýsingar um kaup á vörum og þjónustu, en það gerir ráð fyrir að mánaðarlega skuli birta opinberlega reikninga fyrir kaup á vörum og þjónustu sem fer umfram 150.000 kr.

Póst- og fjarskiptastofnun er fylgjandi markmiðum um aukið gagnsæi í opinberum rekstri, en telur að huga verði að útfærslunni með tilliti til framkvæmdarlegra atriða. Í þessu skyni tilgreinir stofnunin í stuttu máli nokkur atriði sem huga þarf að:

- Í frumvarpinu kemur fram að upplýsingar skuli liggja fyrir 10. dag næsta mánaðar. Þess er að geta að mörg fyrirtæki senda reikninga tímabils að tímabili liðnu. Ef vanda skal yfirferð og samþykkt reikninga tekur einhverja daga að koma samþykktum reikningum til bókara í fjársýslu ríkisins. Styttri tíma tekur þó að afgreiða rafræna reikninga en þó ekki svo að tryggt verði að bókun sé lokið á þeim tíma sem rætt er um í frumvarpinu. Reynsla af bókunarferli fjársýslu ríkisins er sú að bókun reikninga er lokið u.þ.b. 20. dag næsta mánaðar eftir að tímabili lýkur.
- Í frumvarpinu er rætt um að fram komi kaupfjárhæð, ásamt lýsingu á keyptri vöru og þjónustu. Það vinnulag sem nú er viðhaft við bókun nægir ekki til þess að uppfylla þessi skilyrði. Lýsing á keyptri vöru kemur ekki fram með fullnægjandi hætti. Ef birta á þessar upplýsingar útheimtir það mikla viðbótarvinnu við hvern reikning og hefur þannig í för með sér aukinn kostnað innan stjórnsýslunnar. Hugsanlega væri haganlegra að reikningar væru birtir samkvæmt fyrirframgefnum flokkun á vörum og þjónustu, t.d. samkvæmt forskrift frá fjársýslu ríkisins.
- Bent skal á að lýsing á vöru og verð segir ekki alla söguna. Magn vöru og þjónustu sem keypt er hverju sinni skiptir verulegu máli. Heildarfjárhæð er ekki endilega lýsandi.

- Upplýsingar um keypta vöru og þjónustu gætu varðað persónuvernd og friðhelgi einkalífs, t.a.m. ef greitt er fyrir þjónustu sálfræðinga eða annarra sérfræðinga vegna ákveðinna starfsmanna. Að áliti Póst- og fjarskiptastofnunar er því ekki nóg að vísa til takmörkunar á upplýsingarétti samkvæmt 10. gr. upplýsinga, heldur verður jafnframt að virða takmarkanir vegna réttmæts trúnaðar um einkahagsmuni, sbr. 9. gr. upplýsingalaga. Eins og ákvæðið er útfært í frumvarpinu, þ.e. með því að vísa ekki til 9. gr. laganna, ryður það úr vegi trúnaði um upplýsingar um einkahagsmuni.

Virðingarfyllst,

Björn Geirsson

Nefndasvið skrifstofu Alþingis
Austurstræti 8-10
150 Reykjavík

Reykjavík 27. maí 2015

Efni: Umsögn RARIK ohf. til stjórnskipunar- og eftirlitsnefndar um frumvarp til laga um breytingu á upplýsingalögum nr. 140/2012 (kaup á vöru og þjónustu). Þingskjal 322 – 272. mál.

RARIK ohf. („RARIK“) barst þann 20. maí sl. tölvubréf frá nefndasviði Alþingis þar sem óskað var eftir umsögn félagsins um frumvarp til laga um breytingu á upplýsingalögum (kaup á vöru og þjónustu), 272 mál. RARIK þakkar veittan umsagnarrétt.

Í 1. gr. frumvarpsins, sem útlistar efnislegt inntak þess, er m.a. á málgað að leggja þá skyldu á stjórnvöld og lögaðila sem eru í a.m.k. 51% eigu hins opinbera að birta opinberlega og sundurgreint upplýsingar um kaup og þjónustu yfir 150.000 kr. í hverjum almanaksmánuði, nema takmarkanir samkvæmt 10. gr. upplýsingalaga nr. 140/2012 eigi við. Skulu upplýsingarnar vera öllum aðgengilegar og birtar sem mánaðarlegt yfirlit á heimasíðu viðkomandi stjórnvalds eða lögaðila eigi síðar en 10. dag næsta mánaðar.

RARIK gerir eftirfarandi athugasemdir við umrætt frumvarp:

Í *fyrsta lagi* er sú skylda að birta upplýsingar um kaup á vöru og þjónustu yfir 150.000 kr. afar íþyngjandi fyrir umfangsmikinn rekstur opinberra aðila. Yrði frumvarp þetta að lögum þyrftu nánast hver einustu kaup opinberra aðila á vörum eða þjónustu að vera tilgreind á heimasíðu viðkomandi aðila innan mánaðar frá viðskiptunum. Telur RARIK, þrátt fyrir markmið frumvarpsins, að umrædd tilhögun myndi auka kostnað íslenska ríkisins af innkaupum umtalsvert, auk þess sem hætta gæti skapast á því að vissir aðilar veigruðu sér við því að stunda viðskipti við opinbera aðila, sbr. og síðari umfjöllun. Ber og í þessu sambandi að hafa í huga að öll stærri innkaup opinberra aðila ber að bjóða út á opnum markaði, sbr. lög um opinber innkaup nr. 84/2007, og því vart séð að leynd hvíli yfir viðskiptum opinberra aðila samkvæmt gildandi löggjöf.

Í *öðru lagi* telur RARIK ekki ljóst af fyrirliggjandi frumvarpi hvers vegna gildandi lög fullnægja ekki því markmiði að veita almenningi aðgang að upplýsingum frá stjórnvöldum og lögaðilum í meirihlutaeigu hins opinbera. Í 5. gr. laga nr. 140/2012 er réttur almennings til aðgangs að gögnum tryggður, þ.m.t. að upplýsingum um kaup á vöru og þjónustu, ef hagsmunir annarra mæla ekki gegn slíkri afhendingu. Er og jafnframt í lögum lögð sú skylda á þá aðila, sem falla undir gildissvið þeirra, að veita leiðbeiningar um afmörkun beiðna um aðgang að upplýsingum, sbr. 15. gr. laganna. Auk þessa segir í 1. mgr. 13. gr. laga nr. 140/2012 að stjórnvöld skulu veita almenningi með reglubundnum hætti upplýsingar um starfsemi sína.

RA-56703

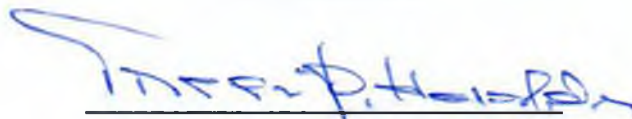
RARIK telur að gildandi lög tryggi nægjanlegt gagnsæi í stjórnslu stjórnvalda og lögaðila í meirihlutaeigu hins opinbera þannig að ekki sé þörf á kostnaðar- og tímafrekum birtingum fjárhagsupplýsinga í hverjum einasta almanaksmánuði án fyrirbyggjandi beiðna þar um.

Í þriðja lagi er á málgað í 1. gr. frumvarpsins að stjórnvöldum og tilgreindum lögaðilum sé skylt að birta opinberlega sundurgreindar upplýsingar um kaup á vöru og þjónustu yfir 150.000 kr. í hverjum almanaksmánuði, nema ákvæði 10. gr. laga nr. 140/2012 um takmarkanir á grundvelli almannahagsmuna eigi við. Í greininni virðist ekki gert ráð fyrir annars konar takmörkunum á birtingu slíkra upplýsinga, svo sem á grundvelli einkahagsmuna einstaklinga eða fjárhags- eða viðskiptahagsmuna fyrirtækja og annarra lögaðila. Vart verður talið að stjórnvöldum og lögaðilum í meirihlutaeigu ríkisins sé heimilt að birta viðkvæmar upplýsingar um starfsemi annarra í trássi við fyrirmæli 9. gr. laga nr. 140/2012, sbr. og 3. mgr. 14. gr. sömu laga. Gæti slík fortakslaus upplýsingagjöf, án tillits til hagsmuna hins aðila fyrirbyggjandi réttarsambands, auk fyrrgreinds, farið í bága við kröfur stjórnarskrárinnar um friðhelgi einkalífs, eignarrétt sem og atvinnufrelsi, sbr. 71., 72. og 75. gr. laga nr. 33/1944.

Í fjórða lagi telur RARIK að frumvarpið samrýmist ekki ákvæðum samkeppnislaga nr. 44/2005 er lúta að samkeppnislegu sjálfstæði keppinauta á markaði. Opinberir aðilar eru oft stórir kaupendur á tilteknum vöru- og þjónustumörkuðum. Frumvarpið gerir ráð fyrir að birtar séu sundurgreindar upplýsingar um kaup á vöru og þjónustu, þar með væntanlega um innkaupsverð. Ef upplýsingar um innkaupsverð eru sjálfkrafa aðgengilegar á heimasíðum stjórnvalda og lögaðila mánaðarlega skapast hættu á skertu samkeppnislegu sjálfstæði keppinauta á viðkomandi mörkuðum. Kunna aðstæður því að þróast á þann veg að jarðvegur verði fyrir þegjandi samhæfingu samkeppnisaðila á ýmsum mikilvægum samkeppnismörkuðum.

Með vísan til framangreinds mælir RARIK gegn því að fyrirbyggjandi frumvarp verði að lögum.

Virðingarfyllst,
F.h. RARIK ohf.

Tryggvi Þór Haraldsson, forstjóri

Nefndasvið Alþingis
b.t. stjórnskipunar- og eftirlitsnefndar
Austurstræti 8-10
150 Reykjavík

26. maí 2015

Umsögn Samorku um frv. til breytinga á upplýsingalögum nr. 140/2012, 272. mál

Í 1. gr. frumvarpsins segir:

Á eftir 13. gr. laganna kemur ný grein, 13. gr. a, ásamt fyrirsögn, svohljóðandi:

Upplýsingar um kaup á vöru og þjónustu.

Stjórnvöldum og lögaðilum, sem eru að 51% hluta eða meira í eigu hins opinbera, er skylt að birta opinberlega sundurgreindar upplýsingar um kaup á vöru og þjónustu yfir 150.000 kr. í hverjum almanaksmánuði, nema ákvæði 10. gr. um takmarkanir á upplýsingarétti vegna almannahagsmuna eigi við. Skulu upplýsingarnar vera öllum aðgengilegar og birtar sem mánaðarlegt yfirlit á heimasíðu viðkomandi stjórnvalds eða lögaðila eigi síðar en 10. dag næsta mánaðar. Þar skal kaupfjárhæð koma fram, ásamt lýsingu á keyptri vöru og þjónustu. Þá skulu einnig fylgja upplýsingar um hver seljandi er.

Fjárhæðir skv. 1. mgr. skulu breytast annað hvert ár í samræmi við breytingar á vísitölu neysluverðs, í fyrsta sinn 1. janúar 2017.

Flest íslensk orku- og veitufyrirtæki myndu falla undir þetta nýja ákvæði, yrði það innleitt í lög. Sum af stærstu orkufyrirtækjunum jafnt sem smærri veitur sveitarfélaga. Ljóst er þó að í sumum tilvikum fellur starfsemi orkufyrirtækja, að hluta til a.m.k., undir 4. tölulið nefndrar 10. gr. laganna um takmarkanir á upplýsingarétti, þar sem vísað er til viðskipta stofnana og fyrirtækja í eigu ríkis eða sveitarfélaga að því leyti sem þau eru í samkeppni við aðra. Á þetta einkum við um vinnslu og sölu á raforku.

Ábyrg meðferð fjármuna og gagnsæi í rekstri eru sannarlega áherslumál í rekstri orku- og veitufyrirtækja. Útboð, opnir ársfundir, stefnumörkun um opna upplýsingagjöf, aðgengilegir ársreikningar og ársskýrslur. Allt eru þetta dæmi um slíkar áherslur og vægi slíkrar stefnumörkunar fer sífellt vaxandi.

Engu að síður er það mat Samorku að umrætt frumvarp til breytinga á upplýsingalögum myndi hafa í för með sér óeðlilega íþyngjandi starfsumhverfi fyrir orku- og veitufyrirtæki. Um yrði að ræða gríðarlega umfangsmikið utanumhald hjá stærri fyrirtækjunum, en hjá

Þeim smærri yrði það jafnframt gríðarlega umfangsmikið í samhengi lítils rekstrar með allt niður í 1-2 starfsmenn. Hjá stærri fyrirtækjunum verður vart annað séð en að ráða þyrfti sérstakt starfsfólk til að sinna þessu verkefni með tilheyrandi kostnaðarauka, en hjá þeim smærri myndi þetta verkefni jafnframt hafa í för með sér verulegt álag fyrir fálíðað starfsfólk, væntanlega með auknum tilkostnaði. Ætla verður að slíkur viðbótarkostnaður myndi í flestum tilvikum rata í verð til neytenda.

Skv. mati eins meðalstórs orkufyrirtækis yrðu þetta að jafnaði um 300 færslur á mánuði, sem skrá þyrfti með þessum hætti (keypt vara/þjónusta, verð og seljandi) og yfirfara fyrir birtinga á vefsíðu.

Samorka leggst eindregið gegn samþykkt þessa frumvarps.

Að öðru leyti vísast til umsagna einstakra aðildarfyrirtækja Samorku.

Virðingarfyllst,

Guðstaf Adolf Skúlason
framkvæmdastjóri

4. júní 2015
Tilvísun: 1505142

Nefndasvið Alþingis
nefndasvid@althingi.is
Kirkjustræti
150 Reykjavík

Efni: Umsögn Seðlabanka Íslands við frumvarp til breytinga á upplýsingalögum nr. 140/2012, 272. mál

Með tölvupósti, dags. 20. maí sl., óskaði stjórnskipunar- og eftirlitsnefnd Alþingis eftir umsögn Seðlabanka Íslands um frumvarp til breytinga á upplýsingalögum nr. 140/2012, 272. mál. Upphaflega var þess óskað að umsögn bankans myndi berast nefndasviði Alþingis eigi síðar en 28. maí sl. en sá frestur var síðar framlengdur til 4. júní.

Seðlabanki Íslands hefur eftirfarandi athugasemdir við ofangreint frumvarp til breytinga á upplýsingalögum nr. 140/2012.

- Í fyrsta lagi er þau fjárhæðarviðmið sem notast er við of lág að mati Seðlabanka Íslands. Með því að hafa viðmiðin jafn lág og raun ber vitni er hætt við að tilkynningarskyldan reynist of íþyngjandi fyrir þá aðila sem ákvæðið á að ná til.
- Í öðru lagi er uppgefinn frestur ekki raunhæfur að mati Seðlabanka Íslands. Það er ekki tryggt að reikningar vegna hvers mánaðar hafi borist fyrir 10. dag næsta mánaðar. Þegar reikningar berast fara þeir auk þess í hefðbundið ferli (bókun, samþykkt o.s.frv.) sem alla jafna er ekki lokið fyrir 10. dag næsta mánaðar.
- Í þriðja lagi setur Seðlabanki Íslands fyrirvara við það fyrirkomulag að binda takmarkanir á upplýsingaskyldu við almannahagsmuni samkvæmt 10. gr. og gera þar með aðrar takmarkanir í II. kafla laganna óvirkar.
- Í fjórða lagi er fyrirsjáanlegt að upp komi aðstæður sem gera Seðlabanka Íslands ómögulegt að uppfylla upplýsingaskyldu samkvæmt nýrri 13. gr. a. vegna þagnarskyldu samkvæmt 1. mgr. 35. gr. laga nr. 36/2001 um Seðlabanka Íslands. Sem dæmi má nefna kaup og afgreiðslu á peningaseðlum og mynt, en slík innkaup bankans rúmast tæplega innan 10. gr. upplýsingalaga um takmarkanir á upplýsingarétti vegna almannahagsmuna.

Virðingarfyllst
SEÐLABANKI ÍSLANDS

Sigríður Logadóttir,
aðallögfræðingur

Ásta H. Bragadóttir,
frkvstj. rekstrar og starfsmannamála